

KATARÍNA GILLEROVÁ

Cizí ložnice

motto román

Cizí ložnice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Katarína Gillerová
Cizí ložnice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

KATARÍNA GILLEROVÁ

Cizí ložnice

Praha 2018

OBSAH

Zmatek v hlavě.....	7
Doma.....	20
Nejhezčí dům.....	31
Příliš mnoho změn	47
Cizí ložnice	65
Zvláštní události.....	77
Vzpomínky	91
Pozvání	112
Tak blízko	131
Obyčejné dny	144
Ztracená léta	160
Všechno, co chci	171
Rozbité, polámané.....	187
Křižovatky	204
Tajemství červených šatů.....	219
Cesty někam	241
Pochybnosti.....	258
Neznámá místa	271
Možná někde.....	290
Možná někdy	306

Přeložila Eva Macháčková

*První román jsem věnovala své mamince a od té doby
uplynulo deset let. Představa, že někdy přijde doba,
kdy mi vyjde i desátá kniha, se mi tehdy zdála velmi
vzdálená. Teď ten čas přišel a já bych knihu chtěla věnovat
oběma rodičům, jak jsem v průběhu těch let zamýšlela.
Přečte si to však už pouze jeden z nich...*

*Věnováno rodičům s láskou za všechno,
co pro mě v životě udělali.*

*A mamince s obdivem za obrovské úsilí v péči o otce.
Přestože je postavou malá a útlá, projevila nesmírnou sílu
a odhodlání starat se o něj doma až do posledních chvil.
Každý, kdo něco podobného zažil, ví, že tak těžké okamžiky
se nedají vyvážit ani zlatem. Proto patří vděčnost i mému
bratrovi a blízké rodině, kteří občas pomohli,
když to kvůli vzdálenosti nebylo v mých silách.*

ZMATEK V HLAVĚ

Stála jsem v prostorné místnosti polonahá a s očekáváním jsem sledovala muže, který se ke mně přibližoval. V žaludku jsem cítila slabé chvění. Tváře mi hořely. Celé tělo jsem měla jako v ohni.

Na oknech povívaly dlouhé bílé záclony. Vítr je rozvlnil muži do cesty právě ve chvíli, kdy procházel kolem, jako by mu šly vstříc místo mě. Snažil se jim vyhnout dlouhými uhýbavými kroky. Nedočkavě jsem ho pozorovala. Vítr zadul silněji a záclony mu na okamžik zakryly obličej.

Potom jsem ucítila jeho ruce, jak se mi ovíjejí kolem těla. A polibky. Na chvíli jsem zadržela dech. Ať to nikdy neskončí!

V rohu místnosti se otevřely dveře a objevila se v nich máma. Zvedl se průvan a oba nás zahalil do bílé záclony jako do svatebního závoje.

„Nevím, co mám dělat,“ řekla. „Jsem u konce sil.“

„Ale já ho miluju, mami,“ řekla jsem důrazně. Levou ruku jsem spustila z mužova ramene a opřela ji o parapet pootevřeného okna.

„Nechci tě tady nechat samotnou, holčičko moje,“ řekla máma. Popošla ke mně, jemně mě od něho odtáhla a vroucně objala.

Najednou se na parapetu zjevil obrovský černý pavouk. Dlouhýma masitýma nohama mi bleskurychle přeběhl po ruce. Vykřikla jsem hrůzou.

„Už se probrala,“ zaslechla jsem otcův hlas.

Otevřela jsem oči. V panice jsem rychle hledala pohledem odporného pavouka. Zdálo se mi, že visí někde nade mnou.

„Nesmíš sebou cukat, holčičko,“ uklidňoval mě otcův hlas. „Vytrhneš si infuzi.“

Svět kolem mě byl bílý.

Před zastřeným zrakem se mi objevila silueta ženy, jak napravuje infuzi na stojanu a upřeně se na mě dívá. Zaostřila jsem pohled. Sestřička ve stejnokroji.

„Jenom chvíli,“ otočila se přísně k otci. Poslušně přikývl jako malé dítě. Gesto s takovým výrazem jsem u něj neznala...

„Tati...“ snažila jsem se z hrdla dostat pár slabik. „Kde jsem?“

„V nemocnici,“ oznámil mi. Jeho obličej jsem viděla rozmazaně. „Nepamatuješ si?“

Nepamatovala jsem si nic. V hlavě jsem měla bílou tmu.

„Dělali ti CT hlavy,“ připomínal mi. Pozorně se na mě zadíval a neklidně se zavrtěl. „Co se vlastně stalo?“ zeptal se ustaraně. Uhladil mi deku, i když jsem se ani nepohnula.

V hlavě se mi na chvílku rozsvítilo a vzpomněla jsem si, jak mě převáželi na vyšetření. Ležela jsem na vysokém vozíku a kolem mě byl shon, zmatek. Měnily se postavy, zdi, prostory, rychle se míhaly a já jsem nechápala, co se se mnou děje.

„Viděla jsem mámu,“ vyhrkla jsem.

V otcových očích jsem postřehla záblesk úleku. Nervózně si třel dlaně, znovu se neklidně zavrtěl. „Máš otřes mozku,“ řekl. „Naštěstí nic vážnějšího nezjistili.“

Zadívala jsem se na bílý strop. „Tati, měla máma takové světle modré kytičkové šaty?“ zeptala jsem se. „S červenými kvítky?“

Polekaně se na mě podíval. „To si nemůžeš pamatovat, Radko.“

„Viděla jsem ji v nich,“ trvala jsem na svém. „Měla je na sobě.“

„Byla jsi příliš malá,“ zdůraznil otec. Nervózně si pohrával s klíči od auta.

„Mluvila jsem s ní,“ přesvědčovala jsem ho. Proč tak zner-

vózně? podivila jsem se v duchu. Setřásla jsem ze sebe vzpomínku na pavouka, protože pocit z mámina objetí mi zaplavil tělo příjemným teplem. Přála jsem si, aby trval co nejdéle. Pocítila jsem touhu o ní mluvit. Tak moc jsem najednou chtěla, aby mi o ní otec pověděl všechno, na co si vzpomene.

Uvědomila jsem si, že je mi šestadvacet a nikdy jsme o mámě nemluvili.

„Nebyly ti ani čtyři roky, nevím, jak by sis to mohla pamatovat...“

„Nosila máma takové šaty?“ přerušila jsem ho. Pokusila jsem se zvednout hlavu, ale ostrá bolest mi v tom zabránila.

Přejel si rukou po čele a zahleděl se kamsi do rohu místnosti. „Ano, nosila,“ přisvědčil neochotně. „Byly to její nejoblíbenější.“ Potom vstal a s rukama v kapsách udělal u postele pár kroků.

„Co se vlastně stalo, Radko?“ zeptal se ustaraně. „Jak ses sem dostala? Někdo mi zavolal z tvého mobilu, že tě veze do nemocnice.“

„Veze?“ podivila jsem se. „Kdo?“ Hlava mi mohla prasknout úpornou bolestí a tím, jak zoufale jsem se snažila vzpomnout si.

„Kdes byla, když se ti to stalo?“ naklonil se otec blíž ke mně. Pohledem zkontroloval infuzi. „Na nic si nevzpomínáš?“

Bezmocně jsem naznačila gestem volné ruky, že ne.

Z chodby za dveřmi se ozval hovor, zvýšené ženské hlasy jako by se hádaly. S otcem jsme se zvědavě podívali na dveře.

Vzápětí se dveře prudce otevřely a objevila se v nich dívčí postava se sestřičkou v patách.

„Rozumím, jen na chvíli!“ odsekla dívka rozzlobeně. „Vždyť tady není věznice, ale nemocnice!“ podívala se úkošem na sestřičku. „A ona přece neumírá.“ V hlase jí vibroval

uražený tón. I podle toho, jak sekala slova, jsem poznala Perlu, kolegyni z práce.

„Co ty tady...?“ zeptala jsem se překvapeně.

Vtrhla do místnosti jako velká voda a zamířila rovnou ke mně. Igelitku se sítkou pomerančů hodila na vedlejší volnou postel, a když si všimla, že paní ležící o dvě postele dál se na ni zvědavě dívá, nepříjemně se na ni zamračila. Paní se okamžitě otočila na druhý bok a tvářila se, že ji zajímá výhled z okna.

„No to ti tedy pěkně děkuju!“ spustila, když se posadila ke mně na postel. Mého otce si v tom chvatu vůbec nevšimla. Úzké žluté letní šaty s bílým lemováním kolem výstřihu se jí vyhrnuly nad kolena a odhalily hezké nohy. Hezké třicetileté nohy.

„Ty se tady vyvaluješ a já na všechno zůstala sama! Šéf mi zrušil dovolenou. Nemohla sis vybrat lepší čas? Právě teď spadneš, když i Luboš marodí? Jeho zlomená noha, tvoje praštěná hlava a moje dovolená v prdeli!“

„Mrzí mě to,“ zatvářila jsem se lítostivě. Vzpomněla jsem si, že v sobotu měla odcestovat na týden k moři. V červnu ji vyšla dovolená mnohem levněji než v hlavní sezoně. Velmi se na ni těšila.

„Slečno, měla byste se trochu krotit,“ napomenul ji otec přísně. Nesnášel takové chování, zejména u žen. I když Perla měla pubertu dávno za sebou, občas vybuchla jako sopka. Já jsem na to byla zvyklá, ale otec ne.

„Promiňte,“ řekla už mírnějším tónem a překvapeně se na něj podívala, jako by se divila, kde se tady vzal. „Ani vy byste se ale široce neusmíval, kdybyste byl sbalený na dovolenou a šéf by vám to zatrhl,“ zlobila se.

„To je můj otec,“ naznačila jsem pohybem ruky. Potom jsem přenesla pohled na něj a dávala pozor, abych nemusela moc pohnout hlavou. „A to je moje kolegyně z realitky.“

Zatvářila se rozpačitě. Vstala, obešla moji postel a natáhla k otci ruku.

„Perla Laurincová,“ představila se. V otcových očích se mihl smířlivý záblesk, když jí podával ruku. Obličej mu rozjasnil úsměv. Vrhla jsem na něj výhrůžný pohled. Neměla jsem tyhle situace ráda. Nesnášela jsem, když jsem mu z tváře vyčetla, že se mu nějaká žena líbí.

„Neopovaž se jí zeptat, kdo jí vymyslel tak nezvyklé jméno,“ vyhrkla jsem ihned. „Je na to alergická.“

Perla se taky konečně usmála, ale ne na mě. „V práci mám udělaný nápis, který v takových případech položím na stůl. Ještě se mi nestalo, aby se mě někdo nezeptal, odkud mám jméno. Odpovídám každému od té doby, kdy jsem se naučila mluvit.“

„A kdo vám ho vymyslel?“ ušklíbl se otec.

„Mámina sestra,“ kupodivu klidně odvětila Perla. Jindy by se naježila jako kočka, teď ochotně vysvětlovala. „Když jsem se narodila, uprosila mámu, aby mi dala jméno, které ona odjakživa toužila dát své dcerce. Měla tři syny krátce po sobě a touhu po děvčátku nadobro vzdala. Nechápu, proč se jí jméno Perla tak strašně moc líbilo ani jak se jí podařilo přesvědčit mámu, aby mě tak dala zapsat do matriky. Otec kvůli tomu s mámou dlouho nemluvil. Teta ale byla šťastná a vůbec jí nevadilo, že nikomu z rodiny to jméno nesedí.“

„Aspoň si ho každý hned zapamatuje, když je tak neobvyklé,“ poznamenal otec. „A v tetě máte druhou mámu, předpokládám.“

„Zbožňuje mě, jako bych byla její vlastní,“ souhlasně přikývla. „To jméno jsem jí už dávno odpustila.“

Srdce mi sevřela lítost. Někdo má i dvě mámy, které ho milují, a já musela od útlého dětství vyrůstat bez té své. To je nespravedlivé.

„Jak vás oslovuje váš přítel?“ zajímal se otec. Zbystřila jsem pozornost. Proč ho to zajímá? To je příliš osobní otázka. Pohledem jsem mu opět vyslala výstrahu.

„S nikým, kdo mi řekl Perličko, se už nebavím,“ zasmála se Perla.

„Byly i jiné varianty?“

„Tomu, kdo mě jednou oslovil Perlorodko, jsem jednu vlepila.“

„Poklad by znělo lépe,“ rozehrával otec svoji známou hru. On se nezmění!

„No vidíte, to ještě nikoho nenapadlo,“ radovala se Perla z jeho nápadu.

„Hééj,“ zvolala jsem zesláblým hlasem. „Bavíte se dobře?“

„Promiň!“ zatvářila se Perla provinile. „Já jsem tady už vlastně neměla být, musím jet místo tebe na jednu prohlídku bytu. Zítra na tři, dvě musím přeložit na další den,“ vzdychla si ztěžka. „A moje práce bude stát, anebo ji budu dělat po nocích.“ Vyčítavě se na mě podívala. „Doufám, že se brzy vrátíš, architekt Majer nám volal, že by to nemělo být nic vážného.“

„Architekt Majer?“ podivila jsem se. „Volal vám? Proč?“

„Jak proč?“ nechápavě se zatvářila i Perla. „Vždyť tě sem přivezl.“

„On?!“ zhrozila jsem se a nadzvedla jsem se na posteli. „A proč on? Bože, co jsem komu udělala!“ V hlavě jsem pocítila ostré píchnutí. Taky v lokti. Opatrně, s bolestivou grimasou, jsem si opět lehla.

„To přece musíš vědět ty,“ zdůraznila Perla slovo ty. „Sama nejlíp víš, co se stalo v Borince.“

„V Borince?“ Otcovo překvapení bylo zjevné z jeho zvednutého obočí. „Cos dělala v Borince?“

Co jsem tam dělala? ptala jsem se v duchu. Civěla jsem do prázdna a snažila se vzpomenout si na posledních několik hodin z dnešního dne.

„Byla tam na prohlídce domu,“ odpověděla Perla místo mě. „Je to důležitá zakázka, Radka na ní pracuje už několik týdnů.“

Borinka! Vyjasnilo se mi v hlavě. Najednou se mi z bílé tmy začaly vynořovat mlhavé obrázky. Velký dům s obrov-

skou zahradou. S prostornými ložnicemi. Dům, pod kterým se ukrývá neobvyklý sklepní prostor se zajímavými klenbami a různými výklenky.

„Pavouci!“ vyhrkla jsem a otřásla jsem se hnusem. „Byli tam pavouci.“

„Už tomu rozumím,“ ozval se otec. „Ty se svou arachnofobií... Ten strach z pavouků...“

„Nebyla jsem v Borince s architektem Majerem,“ přimhouřila jsem oči. Tělem mi projela příjemná třesavka. Už jsem si vzpomněla.

„Vždyť já vím,“ vstala Perla, „měla jsi tam jet s inženýrem Brezou. Ale přivezl tě Majer.“

„To není možné,“ řekla jsem nahlas. Co tam dělal Majer? Zatmění v mé hlavě odmítalo odhalit další obrázky. Ta neschopnost vzpomenout si mě vyčerpávala. Dlaní jsem si otřela zpocené čelo.

„Upadla jsi?“ zjišťoval otec. „Pamatuješ si, proč jsi upadla?“ Dva páry očí upřeně sledovaly moji tvář a čekaly na odpověď.

„Nevím,“ odvětila jsem se strnulým výrazem.

„Zkus si vzpomenout,“ naléhal otec. Teď se mi do tváře zvědavě vpíjely už tři páry očí, protože to chtěla vědět i paní na posteli u okna. Ona by taky ráda znala odpověď.

„Konec návštěv!“ vtrhla dovnitř sestřička s toaletní mísou v ruce. Přísně se podívala na otce i na Perlu a zamířila k oknu.

„Už jsem měla být na druhém konci Bratislavy!“ zhrozila se Perla, když z kabelky vytáhla zpívající mobil. „Pá,“ zamávala mi a rychle zamířila ke dveřím. „A přestaň simulovat s tou infuzí a zavolej šéfovi, že se v pondělí vrátíš do práce. Já o tu dovolenou nemůžu přijít!“

„Tak to tedy ne!“ ohradil se otec místo mě. „Radku si tady nějakou dobu nechají na pozorování a potom ještě několik dnů určitě zůstane doma.“

Také on mi zamával na rozloučenou. Sledoval ho přísný

pohled sestřičky, která se chystala strčit mísu pod deku paní u okna.

„Vždyť jí nic není,“ slyšela jsem z chodby vzdalující se Perlin hlas. „I s tím pozorováním to do pondělí může klidně stihnout.“

Měla studovat medicínu, pomyslela jsem si. Zdravotní pojišťovny by z ní měly radost.

V hlavě mi dunělo jako po pořádném flámu. Výrazná bolest se projevovala hlavně vzadu. Zašmátrala jsem si ve vlasech a nahmatala obrovskou bouli.

Sestřička přešla k mé posteli a zrakem zkontrolovala hadičku na stojanu.

„Exitus,“ řekla. Polekaně jsem se podívala na postel u okna. „Myslela jsem infuzi, ne pacientku,“ upřesnila.

„Potřebuju si dojít na záchod,“ nadzvedla jsem se na lokti. Ihned jsem toho však litovala, bolest v něm mě vtiskla zpátky do polštáře.

„Počkejte, přinesu vám mísu,“ přibila mě pohledem k posteli sestra.

„Nechci mísu, chci jít po vlastních,“ odmítla jsem.

„Po vlastních budete chodit, až vám to dovolí ošetřující lékař,“ odsekla.

„Zítra chci jít domů,“ zachvěl se mi hlas. Strašně jsem si přála být v té chvíli co nejdál odtud.

„A já chci vyhrát Superstar,“ vyhrkla sestřička pohotově. Ze žíly mi vytáhla jehlu, zalepila ranku leukoplastí, zatlačila do stojanu a spolu s ním zamířila ke dveřím.

„Trochu empatie by vás nezabilo,“ zamumlala jsem. „Na rozdíl od některých pacientů. Pokud jste si nevšimla, socialismus skončil před víc než dvaceti lety.“

Zastavila se s klikou v ruce. Pustila kliku i stojan a zamířila ke mně. Naklonila se nade mě, myslela jsem, že mi chce nafackovat. „A jste si tím jistá?“ zeptala se. Všimla jsem si jejích vysušených krepatých vlasů, které už dávno neviděly kadeřníka.

Paní na posteli u okna se nahlas rozesmála.

„A vy se nesmějte, potrhají se vám stehy!“ zavolala na ni.
„Druhou várku vyšívání vám pojišťovna dá uhradit.“

Paní okamžitě zmlkla s rukou na břicho. Zoufale jsem doufala, že stehy nepovolí a obsah břišní dutiny zůstane tam, kde má být.

„To se mi snad zdá,“ otočila jsem se nevěřicně k oknu, když sestřička vyšla ven. „Ta byla na praxi v Osvětimi nebo co?“

„Zvykejte si, jste v nemocnici,“ poučila mě paní.

Dveře se opět otevřely. Dovnitř vešla jako první mísa a za ní moje oblíbenkyně.

Vystrašeně jsem civěla na mísu. Tak tohle ne! Prsty jsem křečovitě sevřela deku.

„To zvládnete,“ promluvila na mě sestřička smířlivě.
„K tomu nepotřebujete pilotní zkoušky, jen trochu gymnastiky.“

Zasmála jsem se. „Chodit ne, a gymnastiku jo?“

„Hlava vám musí zůstat na polštáři, chápete?“ ukázala sestřička mísou na mou hlavu. „Nesmí se vznášet, musí ležet vodorovně,“ zdůraznila. „Víte, ráda bych si tady s vámi založila debatní kroužek, ale ostatní pacienti by z toho radost neměli.“

Nakonec jsem rezignovala. Neměla jsem na výběr. Doktor mi zakázal chodit, a doktoři se mají poslouchat.

„Jo, a volal nějaký pan Majer,“ otočila se ještě ke mně při odchodu. „Prý si máte zapnout mobil.“

Mobil! Úplně jsem na něj zapomněla. Podívala jsem se na stolek u postele, ale tam nebyl.

„Máte ho v zásuvce,“ ukázala sestřička rukou níž, „a kabelku jsem vám dala dolů, do spodní části.“ Odhrnula si vlasy z čela a rychlým krokem vyšla z pokoje. Po té dlouhé chodbě naběhá kilometry, uvědomila jsem si.

Vytáhla jsem šuplík nočního stolku a vyndala telefon. Byl vypnutý. Kdo ho vypnul? přemýšlela jsem. Musel to

být architekt Majer, když o tom ví. Nedokázala jsem si však vzpomenout, kdy a kde. A proč.

Měla jsem dvě nové esemesky. Jednu od Perly, druhou z neznámého čísla. Nestačila jsem si je ale přecíst, protože vzápětí mi vibrování ohlásilo hovor. Ruka se mi zachvěla a srdce rozbušilo v očekávání. To bude určitě on!

Nebyl. Uviděla jsem neznámé číslo a ukázalo se, že patří Majerovi. V té chvíli bych Majera raději vyměnila za svoji oblíbenou sestřičku, včetně další infuze. Neměla jsem ho ráda, ani ten jeho ironický pohled, kterým se na mě od určité doby díval, a teď jeho zdánlivě starostlivý tón.

„Dobrý den, Radko,“ ozval se, „chtěl jsem jen vědět, jestli jste v pořádku. Nemohl jsem čekat na výsledky vašeho vyšetření, odešel jsem hned po příchodu vašeho otce. Měl jsem důležité setkání.“

„Jsem v pořádku,“ ujistila jsem ho. „Jen mě strašně bolí hlava. Co se vlastně stalo?“

„Vy si to nepamatujete? Ani to, že jsem vás vezl z Borinky do nemocnice?“

„Matně si vzpomínám,“ snažila jsem se lovit v paměti. „Ale proč jste mě vezl svým autem? Co se stalo?“

„To jsem se chtěl zeptat já vás,“ zdůraznil. „Proč inženýr Breza odjel s tou ženou a vás nechal v domě? Pokoušel jsem se mu zavolat, ale nebere mobil.“

„Nepamatuju si žádnou ženu,“ řekla jsem. Filipa Brezu však ano. A taky jeho polibky, i to, jak mě přitlačil na stěnu z neomítnutého zdiva...

Přejela jsem si rukou po čele. Ano, začínám si vzpomínat. Ve sklepě, byli jsme spolu ve velkém sklepě.

„A jak jste se v Borince ocitl vy?“ nechápala jsem. Vždyť jsme tam byli jen my dva – Filip a já!

„Byl jsem tam udělat nějaká měření kvůli rozpočtu,“ vysvětloval mi.

„V domě?“ divila jsem se. Vždyť jsme si odemykali sami!

„Ne, za domem, v zahradě,“ odvětil. „Viděl jsem, jak jste

tam spolu přijeli autem. Byli jste vevnitř asi půl hodiny, když tam přijelo další auto a vystoupila z něj žena. Neviděl jsem dobře, protože jsem byl vzadu na konci zahrady. Vešla dovnitř za vámi, po chvíli vyšli spolu s inženýrem Brezou a odjeli každý svým autem.

„Odjel s ní?“ Netušila jsem, o čem to mluví.

„Ano,“ přisvědčil. „A zdálo se, že spěchají. Bylo mi divné, že zůstáváte v tom domě tak dlouho sama, tak jsem se šel za vámi podívat.“

„Vůbec nevím, o čem mluvíte,“ vyslovila jsem pomalu, v úporné snaze vzpomenout si.

„Proběhl jsem celý dům a nakonec vás našel ležet ve sklepe. Ještě štěstí, že mě napadlo podívat se i tam, protože jsem si už začínal myslet, že jste odjela a já si toho nevším.“

Bílá mlha v mé hlavě se v průběhu jeho vyprávění postupně vytrácela. Vzpomínky se mi začaly vynořovat jako z hlubokého jezera a nabývat jasnějších kontur.

Sklep! To je to, co si pamatuju jako poslední. Ostré světlo, které ozářilo dlouhou podzemní chodbu s mohutnými klenbami. Chodba se mírně zatáčela doprava do husté tmy. Vypadalo to, že se rozprostírá pod celým domem, i když v plánu tak zakreslená nebyla.

„Chcete říct, že jste mě našel ležet na zemi?“ zeptala jsem se pochybovačně.

„Ano,“ přisvědčil, „ano, na zemi a ve tmě.“

„Ve tmě?“

„Jen jsem nahlédl dovnitř a chtěl jsem odejít, protože ve sklepe byla tma. Naštěstí jsem rozsvítil a sešel dolů. Co jste tam dělala potmě?“

Probůh, jak tam mohla být tma, když si sklep pamatuju zalitý světlem?! Vždyť jsme s Filipem rozsvítili... sešli jsme dolů po schodech... Nahlíželi jsme do výklenků, otvírali těžké dřevěné dveře...

„Pavouci,“ vzpomněla jsem si náhle a otrásla se odporem. „Fuj, byli tam hnusní velcí pavouci! Neviděl jste je?“

„Neměl jsem čas ohlížet se po pavoucích,“ řekl s netrpělivostí v hlase. „Snažil jsem se vás probrat a vynést ze sklepa ven. Jen nechápu, proč tam byla tma.“

„Já taky ne,“ hlesla jsem.

„Dobře, pokusím se ještě dovolat Filipovi Brezovi,“ rezignoval nakonec. „Tak vám přeju brzké uzdravení.“

Ukončila jsem hovor a hned jsem vyhledala Filipovo číslo. Možná se mu dovolám dřív než Majer. Filip bude vědět nejlíp, co se vlastně stalo.

Držela jsem mobil u ucha a poslouchala, jak vyzvání. Na druhém konci to nikdo nezvedal. Rozhodla jsem se mu napsat esemesku.

„Vy se bojíte pavouků?“ zeptala se paní u okna. Upřeně mě pozorovala a poslouchala všechno, co jsem říkala. Přikývla jsem.

„Já se zase strašně bojím žab,“ prozradila mi. „Kdyby se tady nějaká objevila, jsem schopná i vyskočit z okna, takový z nich mám strach.“

„Úplně vás chápu,“ přikývla jsem. „Žábu jsem neviděla ani nepamatuju, ale pavouků nepočítaně. A ty, které jsem viděla v tom sklepe... brrr!“ otřásla jsem se odporem. Pomału jsem si vzpomínala. „Byli velcí, tlustí, vypasení...“ Celým tělem mi proběhl třas. „Viseli přímo nade mnou...“

Viseli! Uvědomila jsem si. A kde byl Filip? Vždyť jsme ve sklepe chodili spolu!

Odeslala jsem esemesku a vzápětí mi znovu zavibroval mobil. Zalila mě vlna radosti. To bude on! Srdce se mi rozbušilo vzrušením. Zbytečně.

„Zdravím, Radko.“ Měla jsem sto chutí hodit telefonem o zeď. Další, kterého jsem právě dnes nepotřebovala slyšet. Držet vleže mobil u ucha se mi najednou jevilo jako nadlidské úsilí. Únava mě úplně oslabila.

„Volala mi Perla,“ začal Luboš, můj kolega z realitky, na neschopence se zlomenou nohou. „Doufám, že už je ti líp, Perla řekla, že to není nic vážného.“

„Je fajn, že Perla je tak skvělá diagnostička a uklidnila tě.“ Nedokázala jsem v hlase skrýt ironii smíchanou se zklamáním. „Ale nechápu, proč o mém zdravotním stavu potřebovala informovat právě tebe.“

„Bojí se, že nebude všechno stíhat,“ vysvětloval mi. „Tak ti chci jenom říct, aby ses klidně doléčila, já na těch pár dnů přijdu do práce vypomocť.“

„A jak?“ zvolala jsem. „Se zlomenou nohou? Na vozíku přes celou Bratislavu?“

„Perla se pro mě ráno zastaví autem a odpoledne mě zas odveze domů.“

„A když ti přijde kontrola a nenajde tě doma?“

„Mám povolené vycházky, nemusím pořád trčet doma.“

Nelíbilo se mi to. Nechce mi náhodou přebrat lukrativní zakázky?

„Ty si myslíš, že dokončíš Borinku?“ naježila jsem se. V hlavě mi dunělo. Vzadu jsem opět pocítila prudkou bolest.

„Ne, to se neboj, tu dotáhneš sama,“ ujišťoval mě Luboš, moc jsem mu ale nevěřila. „Vždyť Perla říkala, že dnes se měl inženýr Breza rozhodnout. Prý to měla být poslední prohlídka. Jak to dopadlo?“

Otázka mě zaskočila. Jak to dopadlo? Vždyť já si na nic nepamatuju!

„Ještě nevím,“ dostala jsem ze sebe. „Řekl, že se mi ozve,“ zalhala jsem. Je to celé divné, ale jsem si jistá, že mi Filip co nejdřív zavolá.

Když jsem dotelefonovala, zase jsem pocítila slabost a mobil mi téměř vypadl z ruky. Na čele mi vystoupil studený pot. Chvilí jsem ztěžka dýchala. Žaludek jsem měla tvrdý jako kámen a tlačil mi na všechny vnitřnosti. Bylo mi špatně.

Telefon jsem odložila do zásuvky a snažila se zhluboka dýchat.

Hluboké nádechy a výdechy se postupně měnily na pra-

videlné oddechování, až jsem později, zabořená do polštáře, tvrdě usnula.

Znovu se mi zdálo o těch velkých nohatých pavoucích a přibýly k nim i zelené žáby, skákající před mýma nohama v dlouhé chodbě ve sklepe.

Potom ve tmě někdo otevřel dveře. Na konci sklepa se objevilo světlo a žáby odskákaly ven.

Po probuzení jsem ještě netušila, že část mého snu vycházela ze skutečnosti a že mě dovede k událostem, se kterými si nebudu umět poradit a které podstatně ovlivní můj život.

DOMA

„Pamatuješ si, jak jsem ti pomohla, když jsi neměla kde bydlet?“ syčela Perla do telefonu. „A ty teď dopustíš, aby mi propadla dovolená, na kterou se už půl roku těším?“

Ležela jsem doma na pohovce v obývacím. Bezmocně jsem si vzdychla. „Ano, já vím, jsem tvou doživotní dlužnicí,“ přitakala jsem. Nic jiného mi ani nezbývalo. „Tak řekni, co mám udělat, a já to udělám,“ rezignovala jsem. Rady lékaře o domácím odpočinku musím kvůli ní zkorigovat.

„Budeš mít k dispozici firemní auto,“ začala mi Perla vysvětlovat s neskryvanou radostí v hlase. „V deset přivezeš Luboše do kanceláře, ve dvě ho odvezeš domů. Fungujeme tak už týden. Šéf trvá na tom, že v téhle době někdo musí být v kanceláři. Po druhé tam už bude on.“

„V pořádku,“ souhlasila jsem. „Snad to můj mozek přežije bez úhony.“

„A jseš si jistá, že nějaký vůbec máš?“

„Zbytečně pochybuješ,“ odsekla jsem. „Na rozdíl od tebe to mám potvrzené na papíře. Otřes mozku, důkaz podepsal doktor Šťastný.“

„Není to veterinář?“ vyhrkla Perla. „Jeden doktor Šťast-

ný jednou ošetřoval moji Belinku, když ji napadl velký buldok.“

„Pokud je to veterinář, kterému jsi svěřila svoji milovanou Belinku, tak jsem určitě byla v dobrých rukou,“ poznamenala jsem ironicky. Představila jsem si Belinku, Perlina brazilského teriéra, jak sedí na židli za stolem a nad prázdným hlubokým talířem netrpělivě čeká na svou porci. Protože Perlin život se celý točí kolem maximálního pohodlí jejího psa. Buď to respektujete jako neměnnou skutečnost, anebo jste pro Perlu navždy odepsaní.

Telefonovala jsem vleže. Po skončení hovoru jsem mobil opatrně položila vedle na stolek. Pohled jsem upřela do stropu. Jeho bílá barva mi připomněla nemocnici, tak jsem se hned otočila na bok a zahleděla jsem se na televizní obrazovku s vypnutým zvukem.

Byla jsem nespokojená a cítila jsem se nešťastná. Skutečnost, že mi Filip za poslední týden zavolal jen jednou, mi odebírala síly a chuť do života. Nechtělo se mi ani vstát z postele, nepociťovala jsem hlad. Nepomáhalo ani to, když jsem si opakovala, že je na pracovní cestě v Bruselu.

Ten nepříjemný pocit neklidu jsem znala od dětství. Nenáviděla jsem ho, protože mi pokaždé naznačoval, že něco není v pořádku. Že můj bezpečný svět je ohrožený.

Začalo to tehdy, když se z mého života ztratila máma. Na její smrt si nepamatuju, byly mi tehdy necelé čtyři roky, ale ten pocit prázdnoty, lítosti a neustálého očekávání mámina návratu vnímám dodnes. Tehdy jsem ještě nedokázala pochopit, že se máma ke mně už nikdy nevrátí. Marně jsem čekala, že mě jednoho dne k sobě opět přivine, že přitisknutá na její hrud' budu vnímat tlukot jejího srdce a znovu mě zaplaví ten ztracený pocit štěstí. Nic z toho se už nikdy nestalo. Její srdce selhalo navždy, řekl mi otec.

Dnes mi to připadá, jako bych potom na pár let upadla do nějakého divného spánku a probudila se do jiného, nového světa.

Z těch dvou let si téměř nic nepamatuju, jenom ten nepříjemný neklid a to, že jsme se s otcem přestěhovali do jiného bytu. A potom ještě jednou, na druhý konec Bratislavy. Ty změny jsem vnímala jako něco nevyhnutelného a podružného, co můj citový zmatek zvyšovalo jen minimálně. Nic pro mě nemohlo být horší než marné čekání na návrat nejdůležitějšího člověka v mém životě. Věřila jsem, že mámino srdce se uzdraví a ona se jednoho dne objeví u nás v bytě. Nebylo podstatné, ve kterém.

Ani panenky naskládané do řady na posteli jako uvítací výbor pro mámu, ani můj upřený pohled plný očekávání pokaždé, když se za dveřmi ozval nějaký zvuk, a ani mé vroucí přání, šeptané do tmy, když mě večer otec uložil spát, mi mámu zpátky nevrátily.

Do života se mi dostalo jen množství různých žen, které měly zájem o mého otce, ne o mě. Bylo těžké zvykat si na ně a občas s některou z nich bojovat o životní prostor v našem bytě. Otec mi však nedával na výběr.

A potom se jednoho dne k nám nastěhovala teta Gitka se dvěma dcerami v mém věku. Náš byt se najednou zaplnil, ožil smíchem, hovorem a vůní chutného jídla. Opět se našel člověk, který si mě občas k sobě přitulil, a dokonce jsem získala dvě sestry.

Můj dětský svět znovu nabyl rovnováhy. Štěstí se do mého života vrátilo a já jsem věřila, že navždycky.

Tehdy jsem ještě netušila, že nic netrvá věčně.

* * *

Z myšlenek mě vytrhlo zvonění telefonu. S nadějí jsem se podívala na displej. Naděje se okamžitě vytratila a na chvíli jsem zaváhala, jestli hovor vůbec vzít.

„Ahoj, Radko, jak se máš?“ ozval se můj bývalý. Bývalý přítel, můj tříletý vztah. Vůbec by mi nevadilo, kdybych o něm už nikdy neslyšela. On se mi ale čas od času připomínal.

„Ahoj,“ odpověděla jsem. „Už je to lepší.“

„Byl jsem koupit noční lampu v obchodě tvého otce a řekl mi, co se ti stalo. Doufám, že s tím otřesem mozku ležíš,“ poznamenal starostlivě.

„Ležím, ležím,“ odvětila jsem. „Nedělej si hlavu.“

„Chtěl bych tě o něco poprosit.“

„Ne.“

„Ani nevíš o co, a už...“

„Vím, Martine,“ přerušila jsem ho nervózně, „a říkám ne.“

„Mohla bys to aspoň zkusit.“ Jeho hlas zněl prosebně.

„Už jsem to jednou zkusila, a nepomohlo to. Je to tvoje žena a tvoje máma. Já se mezi ně odmítám míchat. To si musí vyřešit samy.“

„Máma tě má ráda,“ snažil se mě přesvědčit. „Vždycky jste spolu dobře vycházely. Nechápu, proč to Drahuška nedokáže.“

„Já vím,“ souhlasila jsem. „Drahušce se ale nediv. Na světě je jen málo žen, kterým nevadí, že jim tchyně pravidelně chodí do bytu utírat prach.“

„A co s tím můžu dělat?“ stěžoval si. „Vždyť ten byt mi koupila máma. Drahuška to nechce pochopit.“

„Jedna musí ustoupit,“ zkonstatovala jsem. „Buď máma, nebo tvoje žena. Promluv si s nimi ještě jednou a najděte nějaký kompromis.“

„Já si promluvím s mámou,“ souhlasil ihned, „ale ty to zkus znova s Drahuškou. Prosím!“ zaúpěl do telefonu.

Nenapadlo by mě, že po rozchodu mě bude neustále zatahovat do svého života.

„Myslíš si, že Drahušku potěší, když jí opět přivedeš bývalou přítelkyni?“ snažila jsem se ho odradit od jeho plánu. „Mně by to tedy vadilo, ujišťuju tě.“

„Jí to nevadí, opravdu,“ prohlásil přesvědčivě.

„Ale to je dost divné,“ nevěřicně jsem zakroutila hlavou.

„Mám na to svou taktiku,“ odvětil stručně. Byla jsem zvědavá jakou, ale Martin najednou hrozně spěchal. „Utíkám na poradu,“ oznámil mi. „Tak se uzdrav, já se potom ozvu.“

Odložila jsem mobil a přivřela oči. Byla jsem unavená. Takovýhle rozhovor mě dokázal vyčerpat víc než běh kolem domu. Doufala jsem, že od pondělí budu schopná vozit kolegu Luboše každý den do kanceláře a potom domů. Zase něco, k čemu mě donutili! Kdy už konečně dokážu říct rázné ne? Čím jsem starší, tím jsem ústupnější. To se mi nepodobá! Vždycky jsem musela bojovat o své teritorium, a většinou jsem ten boj vyhrála. Neměla jsem jiné východisko, když si můj otec od jisté doby každou chvíli přivedl domů novou partnerku. Novou mámu, snažil se mi namluvit.

Pro mě jí ale byla jenom teta Gitka. Léta prožitá s ní a jejími dcerami pro mě byla obdobím stability. Potom jsem se stala bojovnicí za vlastní práva.

„Jak ti je?“ nahlédl otec ke mně do pokoje.

Protřela jsem si oči a zaostřila zrak na ciferník hodinek.

„Spala jsem skoro tři hodiny.“

„Už ti asi i vyhládlo,“ zhodnotil otec můj stav. „Přinesl jsem ti nějaké jídlo a buchty od Gitky. Pozdravuje tě, večer ti zavolá.“

„Byl jsi u ní?“ podivila jsem se.

„Ne,“ zakroutil hlavou, „zastavila se u mě v prodejně.“ Otec položil na stůl talíř s příborem a opatrně otevřel dvě misky z umělé hmoty. Ucítila jsem vůni pečeného masa a kynutých buchet.

„Už mám opravdu trochu hlad,“ naklonila jsem se nad stůl. „Dáš si se mnou?“

„Utíkám zpátky do práce,“ mávl mi otec rukou, „dnes máme otevřeno déle. Přijdu až večer.“

Hned jsem po něm šlehla pohledem. Tuhle větu znám. Určitě má nějaké rande, nikdy to nepřizná.

„Zapomněl jsi říct, že jste dostali nové zboží,“ zavolala jsem za ním. „Anebo že máte inventuru.“

Otec se z předsíně vrátil. Rukou si rozpačitě přihladil vlasy. Na krku se mu už začaly vlnit, potřeboval by si zajít k holiči.

„Ano, dostali jsme nové zboží,“ přisvědčil. „Ale dlouho se nezdržím. Nenechám tě přece samotnou, když se léčíš.“ Vyhrnul si rukávy na košili. „Venku je pořádné horko,“ dodal.

To byla možná ta chyba v minulosti, že mě nechtěl nechávat samotnou, pomyslela jsem si. Proto si každou novou známost přivedl hned domů a myslel si, že je to v můj prospěch. Raději bych dala přednost samotě, než se pořád přizpůsobovat jeho novým partnerkám, které mě mermomocí chtěly vychovávat.

Opatrně jsem se posadila. „Tati,“ podívala jsem se na něj, když se chystal odejít, „proč jsme se tolikrát stěhovali?“

Zůstal stát ve dveřích jako přikovaný. Očima zmateně bloudil po místnosti.

„Tolikrát?“ zeptal se. „Jenom dvakrát. To není tak moc,“ odvětil.

„Ale proč?“ chtěla jsem vědět.

Nejdřív jen zaraženě zíral, potom pokrčil rameny. „Hledal jsem hezčí lokalitu,“ řekl. „A lepší sousedy.“

Ještě jednou mi zamával na rozloučenou. Když jsem mu taky zamávala, uhnul pohledem. Zнала jsem to moc dobře za ta léta. Věděla jsem najisto, že mi neříká pravdu.

* * *

Navzdory pocitu hladu stačila jedna maková buchta, aby se mi stažený žaludek naplnil. Na maso jsem vůbec neměla chuť, toužila jsem po sladkém. A to mi dodalo energii k rozhodnutí, že zavolám Filipovi. On jediný mi může říct, co se vlastně stalo ve vile v Borince.

Telefon vyzváněl dost dlouho, než se v něm ozval Filipův hlas.

„Za chvíli ti zavolám, jo?“ navrhl pološeptem.

Dlouho jsem nehybně seděla a čekala na zvonění mobilu. Tlumený Filipův hlas ve mně probudil touhu stulit se mu do náručí a nechat se trochu politovat. Cítila jsem se pod psa. A to všechno proto, že nebyl u mě, že jsem ho už celý týden neviděla a ten jeho jediný telefonát před několika dny byl dost stručný a strohý.

Mobil konečně zazvonil. Při pohledu na displej se mi nálada zlepšila o sto procent.

„Tak jak, pacientko, posloucháš doktory?“ zeptal se mě, když mě pozdravil.

„Ahoj,“ vydechla jsem vzrušeně. „Už jsem z nemocnice doma a poslouchám.“ V mém hlasu nebylo ani stopy po trpělivosti a lítosti. „Přikázali mi ležet, tak ležím, i když Perla zuří, protože měla jet na dovolenou k moři.“

„Cítíš se už líp?“ zeptal se. Potěšilo mě, jak moc je starostlivý.

„Právě teď ano,“ ujistila jsem ho. „Čekala jsem, že mi zavoláš, už několik dní.“ Snažila jsem se, aby výčitka v mém hlasu zněla mírně. „Potřebuju vědět, co se ve vile stalo. Nepamatuju si všechno, nevím, proč jsem zůstala ve sklepe sama a potmě.“

„To nevím ani já,“ odvětil. Taková odpověď mě nemohla uspokojit.

„Co nevíš, Filipe?“ naléhala jsem. „Šli jsme přece do sklepa spolu. Víím, že jsme vcházeli do výklenků a prohlíželi si je. Všude bylo světlo. Co se stalo potom? Prý jsi odešel s nějakou ženou. Proč jsi mě tam nechal samotnou?“

„Musel jsem naléhavě odejít,“ řekl rychle, „potřeboval jsem něco vyřídit. Zavolał jsem na tebe přece, že se vrátím asi za hodinu, abys na mě počkala.“

„O tom já ale nic nevím,“ kroutila jsem zamyšleně hlavou. „Co bylo tak naléhavého, že jsi mě tam musel nechat?“

„Neodkladné záležitosti,“ odvětil mírně podrážděným tónem.

Vstoupila jsem na zakázané území. Zatím jsme nebyli tak daleko, aby mě pustil do svého osobního života. Zraňovalo mě to, nechápala jsem ho. Na druhé straně dokázal být velice milý a něžný. Asi musím být trpělivější. Muži se nepotřebují hned se vším svěřovat jako ženy.

„Promiň,“ hlesla jsem smířlivě. „Snažím se jen zjistit, jak jsem přišla k otřesu mozku. Nevím, jak by to se mnou dopadlo, kdyby mě tam nenašel architekt Majer.“

„Vím, volal mi,“ přisvědčil Filip. „Opravdu bylo štěstí, že šel za tebou do vily. Vůbec jsem netušil, že dělá vzadu v zahradě nějaká měření. Když jsme tam přijeli, nikoho jsme neviděli.“

Vzpomněla jsem si, jak jsme zavěšení do sebe odemykali vilu, jak jsme se vášnivě líbali a v těsném objetí vrávoravě vešli dovnitř. Mysleli jsme, že jsme tam sami.

„Auto měl zaparkované vzadu za domem,“ řekla jsem. „Filipe,“ ztišila jsem hlas, jako by mě mohl někdo slyšet, „bylo mi tak krásně, že bych si možná nevšimla ani pěti aut zaparkovaných rovnou před vilou.“

Na pár sekund se odmlčel. „Ano,“ přisvědčil, „bylo to fajn.“

Teď jsem pár sekund mlčela já. Čekala jsem víc. Víc milých slov.

„Filipe, jak ses rozhodl s tou vilou?“ zeptala jsem se. „Dnes volal do realitky majitel, jestli jsme už našli kupce.“

„Ještě čekám na Majerův rozpočet,“ odvětil, „ale víš, že tam budou potřebné rekonstrukční práce v dost velkém rozsahu. Pokud bude majitel přístupný jednání o ceně, možná se dohodneme.“

Majitel moc přístupný nebude, pomyslela jsem si. Trvá na tom, že vila prošla v posledních letech náročnými opravami.

„Zkusím si s ním promluvit,“ navrhla jsem. „Ale je dost tvrdohlavý. Sám jsi viděl, že dům je celý zrekonstruovaný... Pravda, až na ten sklep...“ připustila jsem. Teď bych měla

s Filipem mluvit jako realitní agentka. Byla jsem ale jeho přítelkyně. Nebylo to ode mě profesionální. Kdyby se to dozvěděli v realitce, asi by mě na hodinu propustili. Situace nebyla pro mě příjemná.

„... a na tu polozbořenou kamennou zídku vzadu v zahradě,“ doplnil mě, „a na přístupovou cestu k domu. Kromě toho bude nutné vyřešit vlhnutí zdi v přízemní části domu. To si určitě vyžádá dodatečné náklady. Tři sta dvacet tisíc eur za ten dům se mi zdá příliš.“

„Uvidím, co se dá dělat,“ slíbila jsem.

„Ale nejdřív se dej do pořádku,“ zdůraznil Filip. „Nechci nic unáhlit, počkám si na Majerův podrobný rozpočet.“

„Kdy se vrátíš do Bratislavy?“ Snažila jsem se nedat najevo stesk. Kdyby se vrátil už zítra, určitě by to mému zdravotnímu stavu pomohlo. A hlavně moje skleslá nálada by se rozplynula. Při představě, že bychom se zase setkali, jsem se vznášela v oblacích.

„Tento týden určitě ne,“ rozbil moje představy na malé kousky. „Ty zatím zapomeň na práci, hezky lež a odpočívej. Stejně bychom se nemohli setkat.“

„Mohl bys přijít za mnou domů,“ poznamenala jsem nesměle. „Aspoň na chvíli. Otec je celý den v práci, byli bychom sami.“

„To bych raději neriskoval,“ řekl pochybovačně.

„Bože, vždyť mi je šestadvacet!“ zvolala jsem. „A kromě toho, kdybys znal mého otce a věděl, co všechno jsem musela protrpět s jeho partnerkami...“

„Nic se nedá dělat,“ přerušil mě. „Musím už končit, ozvu se... zase někdy.“

Poslal mi polibek a telefon zmlkl. Trochu se mě dotklo, že mě tak náhle přerušil. Potom jsem si uvědomila, že volal ze zahraničí. Je zbytečné utrácet peníze za telefon, když si to můžeme později říct osobně. Filip se mě však málokdy ptal na soukromí, na mou rodinu. Na druhé straně ani nebylo kdy, na dlouhé rozhovory jsme prostě neměli čas. Buď

jsme řešili vilu v Borince, anebo jsme byli spolu v nějaké společnosti, kde jsme se tvářili, že jsme jen dobří známí. Nemohla jsem si dovolit, aby se šéf a mí kolegové dozvěděli o našem vztahu, i když jen začínajícím. Dokud byl Filip zákazníkem naší realitky a já měla na starosti prodej domu v Borince, museli jsme se k sobě chovat s odstupem. Měla jsem však podezření, že Majer o nás ví, anebo aspoň něco tuší. Už se jednou stalo, že se nečekaně objevil v zahradě, a my v domě jsme si ničeho nevšimli. Mohl nás z dálky pozorovat otevřenými okny anebo prosklenými dveřmi vedoucími na terasu.

Možná se mi to jen zdá, ale občas se na mě tak zvláštěně podívá anebo utrousí nějakou poznámku, kterou se snažím přeslechnout. Někdy se dívá tak vyzývavě a s takovým úšklebkem, až se cítím trapně a přemýšlím, kolik toho o nás s Filipem ví.

Za pár dní jsem polehávání na pohovce v obýváku měla už plné zuby a docela jsem se smířila s tím, že Luboše budu vozit každý den do práce a zpátky.

Otec se snažil chodit domů dřív než jindy, ale obchod se svítidly, kde byl vedoucím, měl otevřeno až do sedmé hodiny večer, a tak jsem byla celý den doma sama. Právě jsem se chystala zavolat Gitčině dceři Hance, se kterou jsme několik let vyrůstaly v jednom bytě, když mi zavolala Perla.

„Víš, jaká jsem?“ zeptala se hned na úvod.

„Vím,“ odvětila jsem, „otravná.“

„To si vyprošuju,“ urazila se. „Jsem tvoje nejlepší a nejohleduplnější kolegyně,“ prohlásila.

„Ty ses reinkarovala?“ podivila jsem se. „Obsadila jsi nějaké jiné tělo s andělskou duší?“

„Já mám tělo s andělskou duší!“ zdůraznila dotčeně.

„Ježíši, ty jsi snad pila!“ obvinila jsem ji. „A ne málo.“

„Za tohle se mi omluvíš!“ hrála dál uraženou. „Nevím, proč to pro tebe dělám, ale představ si, že jsem si dovolenou posunula o týden. Měla jsem štěstí, vlastně ty jsi měla štěs-

tí, že hotel není plně obsazený a mají volný pokoj za stejnou cenu i za týden. Takže Luboš bude vozit dál já a tobě nehrozí poškození toho, co tak hrdě nazýváš mozkem.“

Téměř jsem ztratila řeč. Perla mě pořádně překvapila!

„Tak se ti tedy omlouvám,“ vyslovila jsem uznale. „To bych fakt od tebe nečekala.“

Slyšela jsem v telefonu, jak se směje. „Mám to u tebe,“ vyhrkla. „Odted o mně všude rozšiřuj samé hezké věci. Taky o mé inteligenci a organizačních schopnostech. Možná si konečně najdu nějakého normálního chlapa.“

„O té inteligenci bych raději pomlčela,“ poznamenala jsem. „Vždyť víš, že muži mají jiné priority. Stačí, že budeš dobře vypadat a málo mluvit.“

„A kvůli komu si tak strašně chceš chránit ten svůj mozek?“ vrátila mi to. „Už víš, co se ti stalo v tom domě? Šéf se mě na to ptal, prý jestli by sis nemohla vypsát půl dne dovolené, aby to nebyl pracovní úraz. Musel by vyplňovat hromadu papírů. Stejně jste tam jeli dost pozdě odpoledne...“

„Vypiš mi to tak, jak to chce,“ souhlasila jsem.

„Telefonovala jsi s inženýrem Brezou?“ zeptala se.

„Ne...“ vyhrkla jsem zmateně. „Vlastně ano, jednou... Volal, že čeká na Majerův rozpočet... chce slevit z ceny,“ koktala jsem jako školačka.

„Šéf bude skákat radostí,“ zamumlala Perla. „Co jste tam dělali? Co mu mám říct, až se bude ptát?“

Mobil mi téměř vypadl z rukou. Co jsme tam dělali?! Představila jsem si Filipovy ruce, jak bloudí po mém těle, jak mi svléká blůzku... Naštěstí mu tehdy zazvonil telefon, jinak bych ho asi nechala, aby pokračoval.

„Jak... to myslíš?“ vykoktala jsem.

„Bože, ty máš ale dlouhé vedení!“ zaúpěla Perla. „Mluvím přece o tvém otřesu mozku! Co se tam stalo?“

Seděla jsem strnule, podepřená polštářem a civěla jsem na zeď naproti. Pootevřeným oknem na ni dopadalo sluneční

světlo a vytvářelo bizarní obrazy. I v mé hlavě se najednou vynořily obrazy toho dne a pospojovaly se navzájem.

„Upadla jsem,“ vyslovila jsem pomalu. „Ve sklepe jsem asi o něco zakopla, byla tam tma.“

„Proč si nerozsvítíš, když jdeš do sklepa?“ kárala mě Perla. „Když v takových situacích nepoužíváš mozek, použij aspoň světlo. Příště si dej pozor, vždyť víš, že práce přibývá. Konečně se pohnul trh s nemovitostmi, konečně si můžeme vydělat. Chtěla bych mít tvoji provizi, když prodáš ten dům v Borince.“

„Tak dohlédni, aby mi ten obchod Luboš nevyfoukl,“ zdůraznila jsem. „Vždyť víš, jak se na něj třásl. Kdyby si nezlomil nohu, nikdy bych se k té zakázce nedostala.“

„Já ho zpacifikuju, neboj se,“ slibovala Perla. „Teď je s tou nohou v sádře nějaký krotký. Ani tolik neglosuje jako předtím. Vtipálka tuším přešel humor. Už ani nemám chuť ho zabít několikrát denně, jen jednou.“

„To musí být opravdu krotký,“ divila jsem se. „Možná mu sádru nacpali i pod jazyk, co říkáš?“

„Vypadá to nadějně,“ přisvědčila Perla. „Tak se hezky vyvaluj v posteli, ať se ti ten otřesený mozek dostane v hlavě na správné místo.“ Rozloučili jsme se a už jsem chtěla vypnout telefon, když ještě dodala:

„Hele, nečetla jsi noviny? Představ si, že v Borince, někde v lese, našli mrtvého muže. A právě ten den, kdy jste tam byli na prohlídce.“

NEJHEZČÍ DŮM

Seděla jsem na židli za kancelářským stolem a snažila se tvářit, že pozorně poslouchám. Byl horký červnový den a já jsem cítila únavu. Kdybych jen na vteřinu přivřela víčka, okamžitě bych usnula.

„Víte, dost nám to spěchá,“ řekl muž sedící přede mnou. Žena vedle něho jen mlčky klopila zrak a v dlani nervózně žmoulala papírový kapesník.

„Dva dvoupokojové byty za jeden čtyřpokojový bez doplatku seženete těžko.“ Myší jsem posouvala inzertní nabídky na obrazovce počítače. Inzeráty se míhaly jeden za druhým. „Možná jednopokojový plus dvoupokojový, anebo jednopokojový plus třípokojový,“ informovala jsem. „Jestli chcete, vytisknu vám to.“

Muž se s otázkou v očích otočil k ženě. „Co ty na to?“ zeptal se.

Nepodívala se na něj. Oči měla přilepené ke kolečkům mé otáčecí židle.

„Pokud si ty vezmeš jednopokojový...“ pokrčila rameny.

Muž sraštil čelo. „To tedy určitě ne!“ našťavaně zavrtěl hlavou.

„Ani já ne,“ odsekla žena.

Muž se na mě zpytavě podíval. Pochopila jsem, že tihle dva se nikdy nedohodnou. Neustoupí žádný z nich.

„Dobře, budu hledat,“ slíbila jsem. „Musíte ale počítat s tím, že to potrvá trochu déle. Dvoupokojových bytů je v nabídce nejméně. Ještě je možnost výměny za jeden a koupě jiného s doplatkem.“

Dveře vedlejší kanceláře se otevřely a vešel šéf se smlouvami v ruce.

„Je to v pořádku, můžete to dát podepsat,“ položil papír na stůl.

„Přijdete dnes na prohlídku bytu?“ zeptal se muž.

Vzala jsem smlouvy a orazíkovala jsem je. Zavrtěla jsem hlavou.

„Dnes ne, pane Kalmane, můžeme se dohodnout na čtvrtek...“

„Zítra cestuju,“ přerušil mě. „Nejlepší by to bylo dnes.“

„Radko, zkuste si to nějak zařídit,“ zamíchal se do toho šéf. Vyčítavě jsem se na něj podívala. Dobře ví, že dnes už

mám dvě prohlídky za sebou a dvě ještě před sebou. Pokud vezmu i tuhle, přijdu domů až večer.

Bezradně jsem si vzdychla. „Tak dobře, nějak to zkusím zkombinovat,“ souhlasila jsem bez nadšení. „Zavolám vám kolem šesté,“ podívala jsem se na dvojici před sebou, „a upřesním čas příjezdu.“

Žena bez zájmu přikývla, zdálo se mi, že se už už rozpláče. Kdyby věděla, kolik žen sedělo tady přede mnou přesně tak jako ona jen za ty necelé dva roky, co tady dělám, asi by byla překvapená. Hned mi bylo jasné, že návrh na rozvod podal její muž. Mohla bych napsat breviář chování rozcházejících se dvojic.

Pokud podala žádost o rozvod žena, při jednání s realitou byla akčnější, flexibilnější, ústupnější, těžkosti se snažil dělat muž. V opačném případě žena seděla buď nesměle, bez zájmu, nebo odmítala všechno, co partner navrhl.

„Jsem strašně unavená,“ postěžovala jsem si šéfovi, když odešli. „Cítím se hrozně, jako bych měla teplotu.“

„Nemalujte čerta na zeď, Radko!“ polekal se šéf. „To mi nemůžete udělat! Konečně se obchody trochu rozběhly, a vypadne mi celý tým?“ Rukou ukázal na druhý konec místnosti, kde s nataženou nohou v sádře seděl Luboš. Perla byla ještě na dovolené a posílala nám provokativní ememesky, jak leží v plavkách na pláži a pije pestrobarevné koktejly. Já jsem ji vyfotila horu papírů na svém stole a Lubošovu nohu v sádře, ať nezapomene, že se sem stejně jednou musí vrátit.

„Prohlédnu nabídky dvoupokojových bytů,“ navrhl Luboš. „Když mě odvezeš, budu ještě doma pracovat,“ podíval se na mě.

„Fajn,“ přikývla jsem.

Šéf se za chvíli opět zjevil v naší kanceláři se dvěma šálky v ruce. Položil je na můj stůl.

„Acylpyrin zapijte čajem,“ ukázal prstem na první šálek. „Potom si dejte kávu a trochu si odpočínte,“ zavelel s prs-

tem namířeným na druhý šálek. „Zítra můžete přijít o něco později, pospěte si, doufám, že se dáte dohromady. Luboš ráno přivezu já.“

„Nemůžu si pospat, musím jít na katastr,“ připomněla jsem mu. Přejela jsem si rukou po čele. „To teplo mi asi nedělá dobře. U moře by mi bylo líp,“ vzdychla jsem.

„Mně taky,“ odsekl šéf a zmizel za dveřmi.

Luboš se ironicky ušklíbl. „Taková mladá, a už tak unavená,“ popíchl mě. „Co budeš dělat, až ti bude sedmdesát?“

„Budu v důchodu,“ odsekla jsem.

„To si jen myslíš,“ zasmál se. „Do té doby důchody zruší. Z práce lidi odvezou rovnou na hřbitov.“

„Proč mi maluješ tak světlou budoucnost?“ Vzala jsem smlouvy ze stolu a dala je do kabelky. „Víš, vyhlídka na hřbitov je pro mě méně depresivní než to, že bych měla pracovat do sedmdesátky s tebou,“ ujistila jsem ho. „Ale ve tvé společnosti bych se tak vysokého věku asi nedožila.“ Vypnula jsem počítač a zamkla ostatní spisy do skříně.

„Dopředu lituju toho, kdo se s tebou ožení,“ poznamenal Luboš a taky vypnul počítač. Nohu v sádře opatrně sundal ze židle.

„Ani po tu, která se jednou za tebe vdá, to nebude bůhvíjaká výhra,“ ohradila jsem se. „A pokud do mě nepřestaneš rýpat, budeš muset dohopsat domů na jedné noze,“ uzemnila jsem ho.

Pracovat s Lubošem nebylo moc příjemné. Když jsem téměř před dvěma lety nastoupila do realitní kanceláře, byla jsem úplný nováček. Možná mě šéf přijal bez praxe i proto, že na pohovoru jsem řekla, že mi je jedno, jaký plat dostanu. Byla jsem v situaci, kdy jsem si nemohla vybírat.

Luboš mi situaci vůbec neulehčoval. Informace mi dával po kapkách, žádné rady navíc. Na prohlídky bytů, které jsem s ním musela absolvovat, jsem chodila velmi nerada. Když jsem začala pracovat samostatně, všechny lukrativní zakázky si pokaždé vzal on. Šéf dal na jeho názor, protože

kromě jiného dělal i všechny prodeje domů, kterých bylo mnohem méně než bytů.

S Perlou to bylo jiné. Pomáhala mi od začátku, ale na prohlídky s klienty nechodila každý den, protože musela přebrat práci po propuštěném ekonomce. Udělala to ochotně, splácela hypotéku za jednopokojový byt a každé euro navíc se jí hodilo.

Zpočátku jsem Luboše podezírala z jiné orientace – zdálo se mi, že nesnáší ženy, protože často trousil uštěpačné poznámky na naši adresu. Perla mě však ujistila, že Luboš má partnerku, se kterou žije už sedm let.

„Sedm let?“ podivila jsem se. „Jak s ním může jedna žena tak dlouho vydržet? Kdo ví, proč se nevezmou? Už mohli mít první manželskou krizi.“

„Dítě i krizi,“ souhlasila Perla. „Zřejmě není fanouškem manželství.“

„Možná to jen maskuje nějakou partnerkou,“ uvažovala jsem.

„Možná to maskujou oba,“ přemýšlela Perla.

„Dneska je možné všechno,“ souhlasila jsem. „Možná jsou oba přeoperovaní.“

„Škoda že si Luboš nedal přeoperovat ten svůj ostrý jazyk,“ sarkasticky dodala Perla. „Musel zdědit geny nějaké protivné semetriky.“

„Objednáme mu piercing do jazyka,“ navrhla jsem. „Bude ho mít aspoň těžší a bude do nás méně rýpat.“

Řídila jsem do Petržalky v hustém provozu. Slunce pořádně připékalo, ještě že dal šéf konečně opravit v autě klimatizaci, jinak bych se cestou asi uvařila.

Při pomalém popojíždění a čekání na červené na křižovatkách jsem mohla přemýšlet o Filipovi. Před dvěma dny mi konečně zavolał, jen tak krátce, jako by zase někam spěchal. Když jsme spolu domluvili, ptala jsem se sama sebe, jestli to byl ten stejný muž, se kterým jsem se líbala ve velké vile v Borince.

Nejhorší bylo, že jsem si nemohla postěžovat Perle ani si vyslechnout její názor, protože to, co jsem udělala, nebylo správné.

Kdyby Filip byl její nebo Lubošův klient, s přimhouřením jednoho oka by se to dalo tolerovat, ale prodej té vily jsem měla na starosti já. Byl to můj první velký obchod a já jsem začínala mít nepříjemný pocit, že jsem udělala chybu hned na začátku.

V den, kdy Luboš zatelefonoval do práce, že si zlomil nohu a právě mu ji dali do sádry, zavolal si mě šéf do své kanceláře.

„Připravte se, za deset minut pojedete na prohlídku domu do Borinky,“ oznámil mi. „Měl jet Luboš, ale spadl ze schodů a zlomil si nohu. Vezměte si fotoaparát, uděláte pár záběrů. Majitel vás odveze. Ve vile nebydlí, nechá nám od ní klíče, můžeme tam jít kdykoliv.“

To byla výhoda – když nám klient svěřil klíče, mohli jsme do jeho domu či bytu vodit zájemce bez složitého sladování termínů zúčastněných stran.

Byl tehdy dost chladný dubnový den a oblečení majitele vily pana Milkoviče ihned upoutalo moji pozornost. Nepotkávám dnes moc mužů, kteří nosí elegantní klobouk, a pan Milkovič měl k němu oblečený i dlouhý hnědý kabát, jak vystřižený z nějakého filmu. Ten ještě zvýrazňoval jeho i tak vysokou postavu a hranaté rysy obličeje s tmavou pokožkou.

Když mi později řekl, že se zabývá uměním, ani jsem se moc nedivila. Oblečení korespondovalo s tím, co dělal. Cestoval po světě, skupoval starožitnosti, aby je restauroval a potom se ziskem prodal.

„Vilu jsem dal zrekonstruovat,“ ukazoval mi majitel jeden pokoj za druhým. „Patří k ní i velký pozemek, zahrada se studní a velký sklep.“

Udělala jsem několik záběrů interiéru i zahrady. V práci jsem je zkopírovala do počítače a z plánů vily jsem k nim

přidala potřebné údaje o rozměrech zastavěné i užitné plochy a přilehlého pozemku.

Po dvou týdnech na naši nabídku zareagoval první zájemce. Inženýr Filip Breza.

„Rád bych se podíval asi na tři domy z vaší nabídky,“ řekl mi do telefonu. „V Pezinku, ve Stupavě a v Borince.“

„Chcete prohlídky absolvovat v jeden den, anebo postupně?“ zeptala jsem se.

„Všechny postupně v jeden den,“ odvětil.

„Rozhodl jste se dobře,“ pochválila jsem ho. „Není třeba ztrácet čas. Tři domy, tři dojmy v jeden den určitě váš výběr urychlí.“

„Nespěchám,“ namítl.

„Může se objevit někdo, kdo spěchat bude a předběhne vás,“ upozornila jsem ho.

„Tak co navrhuje?“

„Můžeme si hned domluvit termín prohlídek,“ vyzvala jsem ho. „Vezmu s sebou materiály a dozvíte se víc informací o nemovitostech, které vás zajímají.“

„Držím palce,“ otočila se tehdy ke mně Perla. „Ten zájemce vypadá nadějně. Vsadím se, že jeden z těch domů určitě koupí. Zdál se odhodlaný.“

Filip Breza odhodlaný byl. A nejen ke koupi domu.

Byl to tehdy můj velký den. Prohlídka tří domů ve stejný den s jedním klientem – děkovala jsem Lubošově zlomené noze, že jsem se konečně dostala k dobrému obchodu. Nebylo to ode mě hezké, ale bylo od Luboše hezké, že si prodej domů celou dobu nechával pro sebe?

Měla jsem za sebou velmi špatné období, a když jsem seděla v autě inženýra Brezy a vezla se s ním do Stupavy, věřila jsem, že všechno zlé nechávám za sebou a nastávají lepší časy. Moje první velká zakázka.

A taky první setkání s Filipem Brezou.

Filip Breza byl nadmíru sympatický mladý podnikatel, hledající dům v okolí Bratislavy, ve kterém by se usadil.

Odhadovala jsem, že mu je kolem pětatřiceti let, což zakrátko potvrdil i on sám, když mi cestou řekl, že ve čtyřiatřiceti by konečně chtěl mít vlastní dům.

„Z téhle nabídky si určitě vyberete,“ ujistila jsem ho.

Zareagoval s úsměvem a z dálnice odbočil na silnici vedoucí přímo do Stupavy. „Když ne z téhle, tak z jiné,“ poznamenal. „Vy jste si už z nějaké vybrala?“ zeptal se mě.

„Vybrala,“ přikývla jsem a zatvářila jsem se vážně. „Dům v Borince, z naší nabídky. Ještě si na něj musím vydělat,“ dodala jsem, „chybí mi už jen několik milionů. Myslím korun. V eurech je to tři sta dvacet tisíc. Pět set eur už mám.“

Na pár sekund odvrátil oči od cesty a zahleděl se na mě.

„A co uděláte, když ten dům v Borince koupím já?“ podíval se na mě.

„Najdu si podobný,“ žertovala jsem. „Je z nabídky nejdražší,“ upozornila jsem ho, ale to už jistě věděl i sám.

„Domy ve Stupavě a Pezinku jsou o něco levnější. A jsou to novostavby.“

„Čím vás dům v Borince okouzлил?“ zajímal se. Odbočil z hlavní silnice na vedlejší a po pár metrech zaparkoval na rozšířeném místě u kraje.

Vypnul motor a otočil se ke mně. Se zájmem čekal odpověď.

„Má atmosféru,“ odpověděla jsem po krátkém zaváhání. „Velký pozemek, obrovská zahrada. Za sebou kus historie. Kouzelná kamenná zídka,“ vypočítávala jsem. „A hlavně výhled na hrad Pajštún. Tedy na zříceninu. Připadá mi to takové tajemné. Sedíte v zahradě, popijíte šampaňské a máte krásný výhled na část historie Slovenska.“

Zamyšleně se na mě díval. „Vy tedy umíte prodávat domy,“ zatvářil se uznale. „Už teď jsem na něj zvědavý.“

Kousla jsem se do rtu. Nemůžu mu říct, že jsem ještě žádný dům neprodala. Že on je můj první zákazník.

„Nejdřív nás čeká tenhle,“ ukázala jsem rukou na dům před námi. Právě jsme zaparkovali ve Stupavě.

Dům dýchal novotou. Přivítaly nás prázdné rozlehlé místnosti a ponuré přitmy. Vyklopila jsem okenní žaluzie a vpustila dovnitř světlo. Hned tady bylo veseleji. Velká okna nabízela výhled na volné prostranství před domem.

„Obývací je propojený s jídelnou a kuchyní,“ zkonstatoval Filip Breza. Rozhlížel se kolem hodnotícím pohledem. Zaujal ho krb uprostřed místnosti.

„Užitková plocha sto třicet čtverečních metrů,“ poznamenala jsem. Cena sto třicet tisíc eur.“ Mlčky přikyvoval. „Parkety jsou dřevěné, dubové. V přízemí je ještě jedna místnost a koupelna s toaletou, v poschodí jsou tři ložnice s velkou koupelnou.“ Zamířila jsem ke schodům. Následoval mě. „Schodiště je z mahagonového dřeva,“ upozornila jsem ho.

„Jsou to spíš dvě ložnice a jedna šatna,“ poopravil mě, když jsme si prohlédli všechny místnosti. „Ten třetí pokoj se mi zdá příliš malý.“

„Rodina potřebuje velkou šatnu,“ pokusila jsem se změnit negativní skutečnost v pozitivní. „Zejména ženy, vždyť víte. Aspoň nebudete muset po nějaké době přistavovat další místnost,“ usklíbila jsem se.

„Kolik šatů máte vy?“ zeptal se.

Otázka mě zaskočila. Byla příliš osobní.

„Tolik, kolik se vejde do dvou skříní v bytě mého otce,“ odpověděla jsem po krátkém zaváhání.

„Žijete s otcem?“ trochu překvapeně si mě poměřil. Mlčky jsem přikyvla.

„A matka?“ položil mi další otázku.

Zahleděla jsem se oknem na travnaté neoplocené prostranství za domem.

„Umřela,“ odpověděla jsem, „když mi byly čtyři roky.“

„Promiňte.“ Znovu zrozpačitěl a přejel si rukou po vlasech. „Asi se moc vyptávám...“

„Myslela jsem, že mi budete dávat otázky ohledně domu,“ usmála jsem se. „Můžete se ptát na všechno, co vás zajímá.“

„Lidé jsou zajímavější.“ Zahleděl se na mě. „Základní informace o domě jsem si našel na vaší webové stránce.

„Jak se vám líbí?“ zeptala jsem se. Odhadla jsem, že tady se dlouho nezdržíme. Nevypadal, že by ho dům okouznil.

„Moc,“ odpověděl a pořád se na mě díval.

„To mě těší,“ snažila jsem se zakrýt rozpaky. „Tak si všechno důkladně prohlédněte, abyste mohl porovnávat.“

Dům v Sládkovičově ulici v Pezinku měl na rozdíl od domu ve Stupavě vysokou zeď s hezkou kovanou bránou. Patřila k němu i garáž a při pohledu na ni můj klient spokojeně pokýval hlavou.

Prohlídka trvala asi hodinu. Bylo očividné, že dům ho zaujal.

„Líbí se vám kuchyň?“ zeptal se najednou.

Stála jsem u velkého pultu, kde by se dalo připravovat i deset jídel najednou.

„Ano, moc,“ přikývla jsem. „Škoda že si nikdy nevyzkouším, jaké to je, vařit v tak obrovském prostoru.“

„Vaříte ráda?“ vyptával se dál. Jeho otázky se mi na to, že mě zná sotva pár hodin, opravdu zdály příliš osobní.

„Jak kdy,“ pokrčila jsem rameny.

„Proč nevěříte, že byste jednou mohla takovouhle kuchyň mít?“

Začala jsem být nervózní. Proč se vyptává na mě, a ne na nemovitost, kvůli které jsme tady? Nebyla jsem na to připravená. Nechtěla jsem se nikomu zpovídat.

„Jsem realistka,“ ozvala jsem se trochu neochotně. „Dokážu zhodnotit svoje možnosti.“

„Ženy mají různé možnosti,“ řekl s úsměvem. „Například dobře se vdát.“

Zhluboka jsem se nadechla. „Dobře se vdát, a získat tím velkou kuchyň,“ pronesla jsem ironicky, „a skončit u sporáku jako dobrá kuchařka u dobře vydělávajícího muže. To jste měl na mysli?“

„Něco podobného,“ přikývl.

„Znáte hodně takových žen?“ nahnula jsem se nad velký pult. „Potom vás lituju. Na vašem místě bych začala s kuchyní v paneláku, aby se takové ženy vytřídily a zůstaly jen ty skromné, kterým nejde o majetek.“

Rozesmál se tak nahlas, že kdyby v sousedním domě někdo byl, asi by k nám ze zvědavosti přiběhl. „A vy také znáte?“ smál se pobaveně.

„Vidím, že o nás nemáte bůhvíjaké mínění,“ zatvářila jsem se uraženě za všechny ženy. „Ale my dva jsme sem přišli kvůli něčemu jinému,“ připomněla jsem mu.

„Jen jsem žertoval, promiňte,“ omlouval se. „V poslední době jsem neměl moc důvodů k úsměvu. Pronásledovaly mě samé problémy. Dnes se mi zdá, jako bych se konečně nadechl čerstvého vzduchu.“ Rozhlédl se po místnosti a rukou ukázal kolem.

„To se vám nezdá, to je pravda,“ připomněla jsem mu. „Vždyť jste už pár hodin mimo Bratislavu na čerstvém vesnickém povětří. A když se ještě dostanete k lesu v Borince a uvidíte třetí dům...“

„Ten, co má atmosféru,“ zopakoval má slova. „Jsem na něj zvědavý. Předtím se ale půjdeme naobědvat. Při těch prohlídkách jsem dostal hlad a vy určitě taky.“

Až v té chvíli jsem si uvědomila, že hladová opravdu jsem. A že jsem i trochu unavená. Vzpomněla jsem si na Luboše. Měl někdy v jednom dni prohlídku tří domů mimo Bratislavu?

Připadala jsem si jako na výletě. Byl slunečný den, našli jsme příjemnou malou restauraci s terasou. Zavedla jsem hovor na hodnocení domů, které jsme viděli. Připomněla jsem panu Brezovi, že pokud se pro žádný dům z dnešního dne nerozhodne, nabídnu mu další dva, o které jsme ráno rozšířili nabídku.

„Podívám se na ně,“ slíbil.

Vyřídil si několik telefonických hovorů. Mně přišly asi čtyři esemesky, z toho dvě od Perly. Byla zvědavá, jak se

prohlídka vyvíjí. Stručně jsem jí odpověděla, že fajn, že si právě s plnými ústy obhlížím pezinskou restauraci zevnitř, a poslala jsem srdečný pozdrav jejímu psovi. Šéf nebyl v práci, a tak si vzala Belinku s sebou do kanceláře.

Konečně jsme se po neupravené lesní cestě blížili k rozsáhlému pozemku, který patřil rezidenci v Borince.

„Přístup k domu vypadá zajímavě,“ pochybovačně poznamenal Filip Breza.

„Podívejte se na ten les kolem,“ ukazovala jsem na řadu vysokých stromů. „Je to bývalá tvrz, zemanský dům, zasažený do údolí Malých Karpat. Zadní část pozemku je mírně svažité směrem do lesa,“ vyprávěla jsem mu cestou. „Je na hranici chráněné krajinné oblasti. K domu patří garáž a hospodářská budova.“

Zaparkovali jsme před vysokou kovanou bránou. Kamená zídka se táhla kolem celého pozemku.

„Je to tady opravdu velké.“ Filip Breza uznale pokýval hlavou, když vešel bránou na prostranství před domem.

„Tady byste mohl i jezdit na koni,“ navrhla jsem. „Před garáží je plno místa, může tady parkovat hodně aut,“ dodala jsem, když na koně nezareagoval. „I vzadu u plotu se dá parkovat. A až uvidíte ten rozsáhlý sklep... A hospodářskou budovu. Je v ní dokonce jeden pokoj, ve kterém se dá bydlet. Uprostřed rozkvetlé zahrady se spoustou stromů.“

„Tam by člověk neměl ubytovat hosty, kterých se chce rychle zbavit,“ řekl a zamířil k hospodářské budově.

„Takové si ani nezvěte,“ poradila jsem mu, jako by se tam měl už zítra nastěhovat.

Nejdřív jsme vilu obešli po kamenném chodníku a zamířili jsme do zahrady.

Filip Breza odvrátil oči od terasy za domem a upřel je na mě. „Občas se tomu člověk nevyhne,“ řekl. „Někdy musíte zatnout zuby a takové lidi strpět.“

„Proč?“

„Jak to proč?“ podivil se mé otázce.

„Proč byste ve svém domě měl trpět nepříjemné lidi?“ zatvářila jsem se nechápavě. „Nikdo vás nemůže nutit trávit vzácný volný čas s někým, koho nesnášíte.“

„Ale může,“ poznamenal ironicky. „To jste ještě nezažila moji rodinu a některé mé obchodní partnery.“

Vrátili jsme se k přednímu vchodu. Vyndala jsem z kabelky klíč od domu, odemkla a vešli jsme dovnitř.

„A to jste ještě nezažil, jak si já umím poradit s nepříjemnými lidmi,“ otočila jsem se k němu.

„Vy mi vyhrožujete?“ usmál se. Zaujalo ho však vstupní atrium.

„Ne,“ zakroutila jsem hlavou. „Naštěstí jsem z toho vyrostla.“

Nevím, jestli mě poslouchal. Se zájmem se rozhlížel kolem.

„Něco tak neobvyklého jsem ještě neviděl,“ prohlásil překvapeně. „Prosklené atrium namísto chodby nebo před síně. Je to efektní.“

Prošli jsme přes atrium do velké místnosti, kterou rozdělával krásný zděný krb uprostřed na obývací pokoj a jídelnu. V obývacímu naproti krbu byla umístěná tmavě hnědá kožená sedačka se dvěma křesly, jídelně dominoval velký starožitný stůl se šesti židlemi.

Z obývacího se vycházelo na letní terasu. Do místností z ní pronikalo sluneční světlo.

„Nevěděl jsem, že dům je zařízený,“ poznamenal Filip Breza.

„Majitel ještě všechno nevystěhoval,“ informovala jsem ho. „Pokud byste měl náhodou zájem o některé kusy starožitného nábytku, můžete se s ním dohodnout o jejich odkoupení,“ zahleděla jsem se na starožitný jídelní stůl jako stvořený pro rodinné stolování i oslavy. Dodával místnosti nádech pohodlí a luxusu.

„Popřemýšlím,“ uznale pokyvoval hlavou. „Vám se ten stůl líbí, že?“ sledoval můj pohled.

Přikývla jsem. „Taky studna na druhém konci zahrady,“ ukázala jsem rukou za letní terasu. „I ta nádherná kamenná zídka kolem pozemku. Pokud byste tady chtěl vybudovat bazén, vlevo od domu je k němu vhodný prostor, určitě jste si toho všiml. Vzadu v zahradě to není možné, protože zadní část pozemku se svažuje přímo do lesa.“

V místnosti se náhle setmělo. Velké tmavé mraky úplně zakryly slunce, jako by se už stmívalo.

„Myslím, že bude pršet,“ podíval se na zataženou oblohu.

V dálce zaburácel hrom a vzápětí se spustil prudký liják. Černé mraky na pár sekund protálo několik blesků.

„Než si prohlédneme dům, možná i přestane,“ zamířila jsem k širokému schodišti vedoucímu do patra. „Je to přes dvě stě šedesát metrů užitné plochy,“ dodala jsem.

Vtom se kdesi zezdola ozvalo bouchnutí. Jako by někdo zabouchl dveře. Podívali jsme se překvapeně na sebe.

„To bylo asi ve sklepě,“ hlesla jsem.

„Že bychom tady nebyli sami?“ zpytavě na mě hleděl.

„Nevím o tom, že by měl klíče i někdo jiný,“ zavrtěla jsem hlavou. „Majitel je momentálně v zahraničí, to vím určitě.“

„Možná to je právě příčinou té rány,“ řekl a seběhl dolů po schodech. Zamířil k velkým dubovým dveřím do sklepa. „Opuštěné domy se nejlépe vykrádají.“

„Proboha, počkejte!“ zvolala jsem vystrašeně. „Nemůžete tam jít sám!“ snažila jsem se ho zastavit.

Neposlouchal mě. Otevřel těžké dubové dveře. Na zdi nahmatal vypínač. Schody vedoucí do sklepa zalilo světlo.

„Je tam někdo?“ zvolal Filip Breza. Odezva žádná.

„Ten sklep je obrovský,“ upozornila jsem ho. „Vede až úplně dozadu, téměř pod celým domem.“

Sešel po schodech. Zatajila jsem dech. Cítila jsem až kde-si v krku, jak mi strachem silně buší srdce.

Zaslechla jsem cvaknutí dalšího vypínače a zbytek sklepa se vynořil ze tmy jako probuzený zámek. S napětím jsem

pozorovala, jak Filip Breza rozhodným krokem přechází sklep až kamsi dozadu.

„Žádný zloděj,“ zaslechla jsem jeho hlas. „Spadlé hrábě!“

„Jak mohly spadnout jen tak, samy od sebe?“ nechápala jsem.

„Asi tu proběhla nějaká myš...“ odvětil se širokým úsměvem. To už vzadu zhasl a pomalu se blížil ke mně.

„Vidím, že jste připravená utéct a přivolat pomoc,“ dobíral si mě, když viděl, jak odhodlaně stojím nahoře u dubových dveří.

Jsem to ale povedená realitní makléřka, uvědomila jsem si. Tím sklepem jsem ho měla přece provést sama.

„Myši se nebojím, jediné pavouků,“ tvářila jsem se hrdinsky. „Ale aspoň jste si sklep prohlédl a teď můžeme jít nahoru.“

Vyběhl po schodech až ke mně. Cvakl vypínačem. Zůstal zamyšleně stát a díval se dolů do tmy.

„Ten vypínač se musí předělat,“ ozval se nakonec. „Ať se hned seshora rozsvítí světlo v celém sklepě,“ ukazoval mi. „Tak bude všechno osvětlené a přehledné.“

„Kromě těch kobek,“ vzpomněla jsem si. „Z hlavní místnosti vede několik dveří, jistě jste si jich všiml.“

„Ano, všiml,“ přisvědčil a opatrně za sebou zavřel dubové dveře. „Ale nahlédl jsem do nich jen zběžně. Uvědomil jsem si, že sklep nemá okna. Tudy se nikdo nemůže do domu dostat. A všechny vchody máme pod kontrolou. Nikdo tady není.“

Vyšli jsme širokým schodištěm do patra. Kdesi blízko zaburácel hrom tak silně, až jsem se lekla. Mému společníkovi zazvonil mobil a chvíli řešil účast na nějaké akci mexických tanců spojených s výstavou.

Procházeli jsme z místnosti do místnosti. V každé byly ještě nějaké kusy nábytku – starožitné skříně, stolky, taburety. V ložnici pod oknem jsem zahlédla intarzovanou komo-

du a u zdi pohovku s červeno-zlatým čalouněním, které tam při obhlídce s majitelem domu nebyly.

„Páni!“ zvolala jsem překvapeně. „Předtím tady byla manželská postel, ale tohle je mnohem krásnější.“

„Nechala byste si tenhle nábytek v ložnici?“ zeptal se mě a se zájmem se na mě díval.

„No... nevím,“ rozhodila jsem ruce v rozpacích. Venku lilo jako z konve, místnost osvětlilo pár blesků a vzápětí úplně blízko znovu zahřmělo. „Asi ne,“ pokrčila jsem rameny. „Do ložnice patří manželská postel, samozřejmě.“

Když jsem uviděla jeho pobavený výraz, uvědomila jsem si, že si ze mě utahuje.

„Většinou se mě klienti neptají, jak bych jim zařídila byt,“ zatvářila jsem se odmítavě.

„Možná dělají chybu,“ usmál se. Potom přešel do další místnosti. „Jsem překvapený, jaké je to tady obrovské. Opravdu zvláště řešený dům. Měla jste pravdu, má atmosféru. Je zajímavý.“

„Tak už jste se rozhodl?“ zeptala jsem se s napětím v hlase. Je možné, že bych našla kupce tak rychle?

„Ještě zdaleka ne.“ Znovu se rozhlédl kolem a zamířil ke schodům. „Musím si to tady pořádně prohlédnout a najmout si odborníka, aby udělal odhad nákladů na další rekonstrukci. Tenhle dům ji určitě potřebuje.“

„To je rozumné,“ zhodnotila jsem jeho rozhodnutí. Vypadá to nadějně, pomyslela jsem si. Má o dům zájem, to je jisté.

Seběhla jsem po schodech i já. „Tak se tedy můžeme vrátit do Bratislavy?“ zeptala jsem se.

Filip Breza vešel do obývacího pokoje, chvíli si prohlížel velký krb a potom vykročil k zimní terase. Zahleděl se oknem ven.

„Chvíli můžeme počkat, než ten liják přejde,“ navrhl. Otočil se od okna ke mně. Stála jsem u dveří. Ukázal rukou na koženou sedačku a velká pohodlná křesla.

„Sedněte si,“ vyzval mě. „A povězte mi, jak si umíte poradit s nepříjemnými lidmi. To mě zajímá.“

„To je na dlouhé povídání,“ mávla jsem rukou. „A tak dlouho pršet nebude.“

Sedla jsem si do křesla a zahleděla se na tmavé bouřkové mraky. Takové množství vody, jaké se z nich valilo dnes, jsem ještě neviděla. Jako by mělo napršet celé moře.

„Máme čas,“ namítl. Před chvílí vyřizoval telefonáty jako zaneprázdněný podnikatel, a najednou má kupu času. „Nechce se mi jít do toho lijáku,“ podíval se z okna. „V Bratislavě teď stejně bude dopravní zácpa. Vždycky když prší, strávím při cestě celou věčnost na křižovatkách.“

Zahleděl se na mě. Vzpomněla jsem si, jak dnes říkal, že v poslední době se mu nedaří. Mohla jsem mu jenom závidět. Mně se nedařilo odjakživa.

Vtom mu zazvonil mobil. Chvíli poslouchal, zrakem bloudil po zamračené obloze a zneklidněně hodnotil neustávající déšť. Když dotelefonoval, zatvářil se provinile:

„Promiňte, ale musím odjet. Snad v domě najdeme něco proti tomu lijáku, abychom nepromokli na kost, než doběhneme k autu.“

Našli jsme velký igelit a oba jsme se jím zakryli.

Tohle bylo mé první setkání s Filipem Brezou. Myslela jsem si, že tím jeho zájem o mě skončil, ale mylila jsem se.

PŘÍLIŠ MNOHO ZMĚN

Byly mi necelé čtyři roky, když jsem o mámu přišla. Její obličej si pamatuju pouze z fotografií, ale pocit z její blízkosti si dokážu vybavit i dnes. Je to něco, co ve mně zůstalo navždycky, co se mi zapsalo do podvědomí nesmazatelným inkoustem.

Mámina blízkost pro mě znamenala jistotu, že okolní

svět je v pořádku. Potom se náhle ta jistota ztratila a místo ní nastoupilo marné čekání na mámino objetí. Pamatuju si to období jen přes své pocity, a ty základní byly bezradnost a úzkost. Nechápala jsem, že to, co se stalo, se už nikdy nezmění.

Na otce jsem se potom upnula až příliš. Pocit strachu, že z mého života odejde i on, mě ovládl pokaždé, když jsem měla někde zůstat bez něj. Ať už to bylo ve školce, nebo večer, když mě uložil do postele a chystal se zhasnout světlo. Narůstající panika mě nutila plakat tak hlasitě, že se musel ke mně vrátit a uklidňovat mě. Nikdy jsem neusnula v zavřeném pokoji, dveře musely být aspoň pootevřené. Hlídala jsem si ho jako poklad, který se může navždycky ztratit nebo mi ho může někdo ukrást. Když jsem trochu povyrostla, podvědomě jsem nesnášela ženy, které ho hltaly očima, sladce se na něj usmívaly a snažily se s ním koketovat. Pro mě byly příliš průhledné a trapné.

Divila jsem se, že otci nevadí afektovanost některých z nich, a že se dokonce tváří potěšeně! Ten jeho zvláštní úsměv a rozzářené oči, upírající se na našpulené ženské rty, mi ještě dnes dokážou zkazit náladu.

Z období, kdy mi bylo pět let a něco, si vzpomínám na ženu, která se u nás zastavila při procházce v parku.

Viděla jsem ji už z dálky, jak jde zamyšleně rychlým krokem, potom zahlédla mého otce, v jeho dlani moji malou ruku, a zpomalila. Chvilí přecházela pohledem z otce na mě a zpátky. Zřejmě si potřebovala uvědomit, co vlastně vidí.

„To je tvoje dcera?“ zeptala se spíš vyčítavým než překvapeným tónem.

Nevím, proč mi to tak utkvělo v paměti. Možná pro ten dlouhý, zkoumavý a nepříjemný pohled, který na mě upřela. Chvilí si tichým hlasem povídali a já jsem vnímala její úsečné věty a otcovu snahu zmírnit její reakci klidným hlasem.

Byla to jen kratičká epizoda v mém životě, ale později jsem

tu větu slyšela ještě mnohokrát. Ne vždycky to bylo příjemné. Až po letech jsem pochopila, že ženy měly zájem o mého otce, ale ne všem se zamlouvalo, že má dceru. Chtěly ho mít jen pro sebe. Moje existence byla pro ně zklamáním.

Byl to i případ Stely. Co mi paměť sahá, byla první ženou, kterou otec přivedl, aby s námi bydlela. Nastěhovala se k nám s jedním kufrem a otec mi řekl, že se o nás bude starat. Vypadal šťastně a spokojeně, tak jsem tomu uvěřila.

Stela se opravdu starala, ale především o sebe. Když byl otec doma, vinula se kolem něj jako liána. Byla první, která se u nás na jistou dobu usadila. S odstupem let bych ji nazvala Imitátorkou.

Stela nebyla nikde zaměstnaná, a zřejmě proto si otec myslel, že mi poskytne tu nejlepší péči. Nevím, kde a jak se seznámili, nikdy mi o svých známostech nevyprávěl, ale určitě to nebylo u nějakých domácích prací. Prostě ji přivedl k nám domů, přesvědčený o jejích neexistujících schopnostech.

„To je teta Stela,“ představil mi ji, když jsem se překvapeně podívala na kufr, který přišel s ní.

Okamžitě se ohradila. „Jaká teta?!“ zatvářila se dotčeně a vyčítavě se podívala na otce. „Stačí jen Stela,“ prohlásila rozhodným hlasem.

Nikdy jsem ji neoslovila jménem. Nelíbila se mi už od první chvíle, kdy jsem ji uviděla. Nevím, proč si otec myslel, že tahle dvacetiletá dívka netouží po ničem jiném než po péči o cizí dítě. Já jsem ji svým dětským instinktem ihned prokoukla.

Imitovat tedy uměla opravdu na jedničku. Místo vaření kupovala polotovary a vydávala je za vlastní výtvor. Sama vařila jen o víkendu, když byl otec doma a mohl by ji prokouknout. Když se jí jídlo nepodařilo, vždy se vymluvila na bolest hlavy. Myslela jsem si, že s tím souvisí i bolest našich žaludků po snědení jejích kuchařských výtvorů. Otec se ji však snažil omlouvat.